

Készül az útfellesztési koncepció, ajánlat a befektetőknek

Érdi tervek, kilátások, nem csak 2012-re

A legutóbbi szerdán ismét a sajtó kérdéseire válaszolt T. Mészáros András polgármester és Segesdi János alpolgármester. Az Érdi Városi Televízió, az Érdi Lap és az Érdi Újság munkatársai olyan aktuális témákat vetettek fel, amelyek bizvást számíthatnak az olvasók, tévénezők érdeklődésére: szigorodó költségvetés, befektetők Érdre vonzása, útfelújítások, építkezés az érdligeti CBA helyén, új rendőrkapitányság. T. Mészáros András arra is válaszolt, milyen két nagy értékű per van folyamatban a város ellen, illetve milyen a viszonya Aradszki András országgyűlési képviselőhöz.

Érd elhelyezkedése logisztikai tekintetben rendkívül jó. Ez tette indokoltá a kérdést:

- Mit tesz a városvezetés azért, hogy „becsalogassa” a befektetőket?

T. Mészáros András:
- Nemrég elkészült – angol nyelven is – egy nagyon látványos portfólió, amely a lehetséges fejlesztési területeket mutatja be. Ezt az anyagot már eljuttattuk kínai testvérvárosunkhoz, és reméljük, a jövőben munkánknak pozitív hatása lesz. Azt azonban ne feledjük: a fejlesztések egy prosperáló gazdaságban sokkal gyorsabban beindulnak, mint egy nem prosperálóban.

Segesdi János:
- A kínai kapcsolatokat illetően tudni kell: Kínában nemcsak az előkészítő munka, hanem a jóváhagyás is több időt vesz igénybe, mint Magyarországon. Azt se feledjük: az infrastruktúra hiányait pótolnunk kell – értem ez alatt a szennyvízkezelés megoldását. Sok befektető keresett meg minket 2006–2010 között, de a beruházások elmaradtak, nemcsak a gazdasági válság miatt, hanem azért is, mert ahhoz, hogy ide ipari, kereskedelmi létesítmények jöjjenek, meg kell oldani a szennyvízelvezetés kérdését. Most értük el azt a pillanatot, hogy a város le tudja dolgozni hátrányait, és készen állunk minden olyan befektetés fogadására, amely a város és az itt élők javát is szolgálja. Ha még négy olyan cég, mint a DM Érdre jönne, nagyon stabil egyensúlyba kerülne a város költségvetése, beleértve azt is, hogy évente mintegy egymilliárd forintos, az infrastruktúrát érintő fejlesztést tudnánk megvalósítani. A város számára tehát elsődleges, hogy adottságainkat bemutatva kiajánljuk Érdet, külföldön és Magyarországon egyaránt.

- A készülő költségvetésben nem szorul-e túlzottan háttérbe a nem pénztermelő tevékenységek – kultúra, sport, városi rendezvények – támogatása?

Segesdi János:
- Az önkormányzat feladatai közé alapvetően nem pénztermelő tevékenységek tartoznak, gondoljunk csak az iskolai, óvodai ellátásra, a városüzemeltetésre. A megszorodott költségvetési szabályozás miatt nagyon szűkre szabott a költségvetés. Vannak olyan feladataink, amelyeket kötelezően kell finanszíroznunk, de amit nem, annak költségeiből le kell faragnunk, hogy a kereteken belül tudjunk maradni. Az intézményvezetők pontosan látják nemcsak a város, de az ország helyzetét is, ezért nagyon mértéktartóan

fogalmazzák meg az elvárásokat. Sajnálatos módon minden terület kevesebb pénzt fog kapni.

- Több alkalommal elhangzott, hogy a csatornázás után a következő „nagy falat” az úthálózat fejlesztése lesz. Vannak-e már tervek ezzel kapcsolatban?

T. Mészáros András:
- Március-áprilisra készíti el a műszaki iroda az Érd egész területére vonatkozó útkoncepciót, amely tartalmazza majd, hogy egyik vagy másik út milyen szélességben készüljön el, milyen vízelvezetéssel és – a terheléstől függően – milyen vastagságú, minőségű aszfalttal. A koncepciót nagyon rövid időn belül el kívánjuk fogadni, és ezt követően a nyilvánosság elé tárjuk. Ezt a munkát össze kell kapcsolni a csatornázással összefüggő szervizútépítéssel is; az év első hónapjaiban az erre vonatkozó tervek is megszületnek. 2013 végére – a csatornázást követő helyreállítás és a szervizutak kiépítése miatt – sok út óhatatlanul is megújul, de mintegy 300 kilométernyit nekünk kell majd a későbbiekben megépíteni. Ezt csak a lakosokkal közösen tudjuk megtenni, ugyanis a munkálatok költsége mintegy 30-40 milliárd forint. Természetesen, ha lehetőség nyílik rá, pályázati forrásokat is igénybe veszünk. Ha erre nincs mód, hosszabb időszak alatt, de tervezetten, amely a város és az itt élők javát is szolgálja. Ha még négy olyan cég, mint a DM Érdre jönne, nagyon stabil egyensúlyba kerülne a város költségvetése, beleértve azt is, hogy évente mintegy egymilliárd forintos, az infrastruktúrát érintő fejlesztést tudnánk megvalósítani. A város számára tehát elsődleges, hogy adottságainkat bemutatva kiajánljuk Érdet, külföldön és Magyarországon egyaránt.

- A készülő költségvetésben nem szorul-e túlzottan háttérbe a nem pénztermelő tevékenységek – kultúra, sport, városi rendezvények – támogatása?

T. Mészáros András:
- Anyagi, polgári perekről van szó; mindkettőt „örököltük”. Az egyik a téglagyár építésügyi és egyéb szempontokból történt besorolásával kapcsolatos: a helyi építési szabályzat 2006 nyarán történt módosítása szerint az ingatlanon csak téglagyár építhető. Ezt a gyár tulajdonosa sérelmezte, és mintegy egymilliárd forint kártérítési igényrel lépett fel. Több mint egy eszten-deje tárgyalunk a tulajdonossal, és nagy valószínűséggel meg tudunk egyezni, hiszen a város érdeke is az, hogy a volt téglagyár területén beindulhasson valamilyen beruházás. A másik per a sportcsarnokkal kapcsolatos; a bank 2,6 milliárd forintos kártérítést követel tőlünk, mert nem vettük át az épületet. Tudni kell: amikor 2007 februárjában elálltunk a szerződéstől, a bank nemteljesítő pozícióban volt, ugyanis többszöri felszólításra sem tudta átadni kész állapotban az intézményt, pedig a határidő már rég lejárt.

A szerző felvétele

Pár éve még állt a CBA épülete Érdligeten – ma üres a telek, és a közeljövőben nem is várható érdemi változás, a Lidl itt mégsem építkezik

Mindazonáltal ebben az esetben is a megegyezésre törekszünk.

- Milyen a városvezetés viszonya ma Érd országgyűlési képviselőjével, Aradszki Andrásval?

T. Mészáros András:
- Eddig még minden országgyűlési képviselővel jó kapcsolatomban volt, akár polgármesterként, akár annak idején ellenzéki képviselőként, így Aradszki Andrásval is. Minden hónapban legalább egyszer leülünk egy megbeszélésre; reményeim szerint rövidesen, január 26-án találkozunk egy Tárnokot és Érdet egyaránt érintő közös fejlesztés ügyében. De a Szent István híd és a Bagoly utcai felüljáró, az M7-es lehajtója és egyéb más témákban is hamarosan tárgyalni fogunk a képviselő úrral, hogy segítséget, közreműködését kérjük. Úgy érzem tehát, hogy a választások utáni kicsit merev kapcsolat feloldódott, és nem hiszem, hogy ennek káros utóhatása lenne.

- A rendőrkapitányság jelenlegi épülete egyre nehezebben tudja kiszolgálni a bővülő létszámú szervezetet. Lesz-e változás a jövőben e tekintetben?

T. Mészáros András:
- Reményeink szerint igen. A város biztosítani tud olyan telket, ahol az új épület helyet kaphat – az viszont még kérdés, mikor lesz pénze az építkezésre az államnak, ugyanis az új rendőrkapitányság 800-1000 millió forintba kerülne.

Segesdi János:
- Az országos rendőrségi vezetés gondolkodik abban a megoldásban is, hogy a valamikori honvédségi épületet alakítanák át a volt lőtér területén. Ez az ingatlan azonban nem Érdhez, hanem Sós-kúthoz tartozik. A kapcsolatot már felvettük Sós-kúttal, nem zárkoznak el a megoldástól. Az épület fegyveres szervezet számára épült, így könnyen átalakítható lenne, és a méretei is megfelelők. Mivel a rendőrség most már csak rendészeti feladatokat lát el, az okiratok elkészítését az okmányiroda végzi, nem szükséges, hogy a kapitányság továbbra is a városközpontban maradjon – főleg, hogy a városban több körzeti megbízotti iroda is nyílt az elmúlt években.

- Várható-e, hogy az érdligeti volt CBA üzlet helyén megépül egy új áruház?

T. Mészáros András:
- Az ingatlant az előző városvezetés adta el a Lidlnek. Az új tulajdonos olyan – külvárosba

illő, sátoztetős – épületet kívánt felhúzni a területre, amelyet mi nem tartottunk Érdliget központi részéhez illőnek. A Lidl új tervet készített, amely már építészeti szempontból elfogadható volt, és két éve megkapták rá az engedélyt. Tavaly, év elején azonban közölték: erre a komolyabb épületre nincs pénzük, és újra elvették a „pavilonra” vonatkozó elképzelést. Mikor jeleztem, hogy erre továbbra sem kaphatnak engedélyt, azt válaszolták, hogy ők mást nem építenek. Miután január elsejétől a 300 négyzetméternél nagyobb üzlethelyiségek építését korlátozzák, nagy valószínűség szerint a Lidl nem fog építkezni. A korábbi felelőtlen ingatlankiárúsítás hátrányát így most az utódok „élvezhetik”.

Ádám Katalin

Az egyik tv-csatorna riportere január első harmadában az ország természetét fagytól fenyegető károsodások veszélyeire hívta föl a figyelmet. A jelenlegi „meleg napok”, mondta, nem kedveznek a mezőgazdaságnak.

Lám, a kivirult hóvirágot is a fagy veszélyezteti. És mit láttunk mi, nézők? Egy ágyelőnél nem nagyobb területen pompázatos fehérben-zöldben viruló hóvirágokat! A riportalany arcát nem is láthattuk, csak azt, hogy a markából száraz leveleket szór a hóvirágokra. E művelethez magyarázatot is fűzött, mégpedig olyasfélét, hogy a ráhittett avar az elfagyástól megvédi a kedves növényeket.

Elismerem, a városi lakosok közül nincs mindenki tisztában a hagymás növények természetrajzával. Esetünkben sem a riportalany, sem a riporter, sem pedig az adás felelőse nem tudta, hogy a hóvirágot egyáltalán nem kell védeni a fagyoktól, mert az megvédi önmagát! A hóvirág a teremtés egyik csodája. Napfényes, fagymentes időben, a hótakaró alól kibújva hirdeti: nemsokára itt a tavasz! Amikor fagy fenyegeti, virágzatának, levélzetének és szárának víztartalmát leszívja a hagymájába. Ha elmúlik a fagy, a vízáram felfelé indulva megtalálja helyét, és a halottnak hitt vagy vélt hóvirág peckesen kiegyenesedik. Ez a művelet több millió éve ismétlődik szervezetében. A következő témában is biológiáról lesz szó.

Megértéséhez a „fordulat évének” (1948) szeptemberéig kell visszamennünk. Ekkor száll-

A szerkesztő jegyzete

Pénz és kultúra

Most februárban lenne 113 éves gyerekkorom egyik kedvenc regényírója, Erich Kästner. A kiváló német író, költő, forgatókönyvíró első-sorban gyermekkönyvei révén volt ismert Magyarországon; számos kiadást ért meg nálunk is A két Lotti, az Emil és a detektívek meg a Május 35. Kästner egyik „találmánya” volt egy különös gyár. Ebbe a gyárba egyik oldalán betelerletek egy sertést, a másik oldalon pedig nemcsak sonkát és kolbászt hozott ki a futószalag, hanem még bőrcipőt is. Az ötlet kiválóan példázza azt az elterjedt elméletet, amelyet a jó megfigyelő gyerek pillanatok alatt leképezhet magának a felnőttek látható világából: nem kell itt csinálni semmit, a dolgokat be kell táplálni az egyik oldalra, aztán a másikon kijönnek a kész termékek. Nem kell tervezni, gondolkodni, még dolgozni se, érzésekre meg végképp nincs semmi szükség: hozzá kell jutni bizonyos anyagi javakhoz, azt betáplálni a rendszerbe, hogy újabb anyagi javak jöjjenek létre. Hogy a kezünkben lévő anyagiakat, vagyis a pénzt másra is lehetne költeni, mint a – nyilvánvalóan csak jelképes – sonkára és kolbászra, az szóba sem kerül. Arról sem történik említés, hogy abból a bizonyos gyárból, amelybe természetesen nem csak sertést lehet betáplálni, esetleg más is kijöhetne. Például egy szép festmény, egy kedves dallam, esetleg egy látványos szobor vagy egy elgondolkozató történet.

Mindez – talán furcsának tűnik, de – a magyar kultúra napjáról jutott eszembe. Pontosabban: az észbe jutás indoka inkább az ünnepet körülvevő közeg, a kultúrával és általában a nem anyagi

javakkal kapcsolatos sajátos vélekedések, állásfoglalások felerősödése. Nem először esik szó ezeken a hasábocon arról a sajátos kapcsolatról, amely a szellemi és az anyagi javak között van. Azt a sajnálatos körülményt el kell fogadni, hogy napjainkban szinte mindenre kevesebb pénz jut – ennek ellenére rendkívül ártalmas mindent a pénz szemüvegén keresztül nézni. Milyen gondolkodásmód kérheti számon például egy képzőművészeti kiállítástól, a művelődési központ színházi előadásától, egy környezeti, esztétikai élménytől vagy éppen a helyi közszolgálati médiától, de akár egy városi sportsikertől azt, hogy „mennyit hoz a konyhára”? Mert ezek igenis sikerek: az immár negyedik éve a Magyar Írószövetséggel közös ünnepi rendezvény is – amelynek fényéhez ezúttal az új Városi Galéria is hozzájárult – és az is, hogy a nehézségek ellenére még mindig több száz gyerek jár nem kis eredményeket produkálva birkózni, úszni, tornászni, kézilabdázni és edzeni, versenyezni a többi sportszakosztályba.

Nem véletlenül soroltam ide a sportot is: korábbi évtizedek példái bizonyíttják, hogy a kultúra és a sport két olyan eszköz, amelynek segítségével szűkösebb időszakok is túlélhetők. Ráadásul ezekhez a közösségformáló, értékmentő, túlélési technikákhoz a magyar ember kiválóan ért. Vigyázni kell tehát rájuk – hacsak nem akarjuk, hogy a kultúra napját előbb-utóbb átnevezzék a pénz napjává.

Ádám Katalin

Tokaj

ták meg a pártkáderek a kormányhivatalokban a fontosabb helyeket és természetesen az államilag ellenőrzött gazdasági örhelyeket. Abban az időben az FM sajtószolgálatánál dolgoztam, amikor is Dobi István volt a földművelésügyi miniszter. Őt évekkkel előtte Érdre, a KALOT Népfőiskolák központjában ismertem meg. Neki, a kisgazda politikusnak a mozgalmat is irányító jezsuita rend nyújtott politikai-gazdasági védelmet. Dobi a tanulóinak nemcsak agrárpolitikai előadásokat tartott, hanem az iskola kocsisa is volt. (Egy alkalommal Ruffy Péter kollégámmal estig időzve a Népfőiskolán, Ugrin József igazgató kérésére befogta a lovakat, és bevitt az érdi vasútállomásra, hogy idejében elérjük a vonatot.)

Azon a szeptember végi napon egy sajtóanyaggal tértem be titkárságára, de miniszterünk házon kívül tartózkodott. Esztike, a titkárnő mint megmentőjét fogadott, mivel a mosdóba kellett sietnie, így megkért, mindenre vigyázzak, sőt, ha szól valamelyik telefon, nyugodtan vegyem fel. Az pedig, az interjúban, rövidesen meg is szólalt. A Tokaji Állami Pincegazdaság igazgató hangú főborásza jelentkezett be azzal, hogy mellette áll a nemrégiben kinevezett új igazgató elvtárs, akinek megtagadta a parancsát. Ő ugyanis minden

pincét ki akar meszeltetni, mivel a falak penészesek. Már át is adom neki a kagylót, mondta, mivel személyesen kívánja hallani miniszter elvtárstól, hogy helyesen cselekszik-e.

Átlátva a vészterhes helyzetet, összekaptam magam, és „dobi istvánosra” véve a hangom, először megkérdeztem, honnan, melyik üzemből helyezték Tokajba. Csepelről, a Rákosi Mátyás Művekből! – hallatszott a büszke válasz. Ez derék dolog! Helyeslem az elvtárs éberségét, de ezúttal ne meszeltesse le a pincék falát. Ami penész a falakon van, az mind nemes penész, és évszázadok alatt kialakult segítőtársa a borok érésének. Nagy lélegzetet véve közöltem vele, hogy mivel együttműködik főborászával, ötezer forint pénzt jutalomlan részesítem. Aztán arra kértem, levélben forduljon hozzám, és javasolja főborászát a Mezőgazdaság Kiváló Dolgozója kitüntető jelvényre, amelyet majd november 7. alkalmából helyettesem vagy megbízottam ad át neki. Hiszen kettejüké az érdem! Miután Esztike visszatért a mosdóból, előadtam neki a történeteket. Jaj, jegyezte meg, azért nem szabadott volna a miniszter elvtárs nevében! De én majd magamra vállalom az egészet, zártá le az ügyet. Tokaj tehát megmenekült, és az FM-ünnepségen Esztike is átvehette a megérdemelt pénztjutalmat, amihez magam is gratuláltam. Évekkel később meglátogattam a pincészetet. Igazgatója büszkélkedett, mint mentette meg a nemes penészt Tokajnak. **Bíró András**